

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.010/2026/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Nádas György ügyvéd (Cím9) által képviselt Felperes Cím2 szám alatti lakos felperesnek, a Dr. Tiszkó István Ügyvédi Iroda (Cím10, eljáró ügyvéd: dr. Tiszkó István) által képviselt Alperes Cím8 alatti székhelyű alperes ellen, munkaviszony megszüntetéséből eredő igény megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.M.70.159/2024/21. számú ítélete ellen az alperes által 23., 26. és 27. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 309 880 (háromszázkilencezer-nyolcszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 433 920 (négy százharminchárom ezer kilenc százhusz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából lényeges tényállás szerint a peres felek 2024. január 9-én kötöttek munkaszerződést, melynek keretében vízgazdálkodási gép kezelője munkakörben foglalkoztatta az alperes a már öregségi nyugdíjban részesülő felperest. A személyi alapbére 452 000 forint volt.

[2] 2024. május 30-ig a felperes munkaköri alkalmassági vélemény nélkül végezte a munkakörébe tartozó feladatait, melyek ekkorra oly mértékben lecsökkentek, hogy őt a továbbiakban az alperes udvaros munkakörben kívánta foglalkoztatni. Az alperes ennek érdekében mindkét munkakörre alkalmassági véleményt kért és kapott a foglalkozás-egészségügyi orvostól. A felperes vonatkozásában utasítási jogkört gyakorló tanú 4 július elején közölte a felperessel, hogy ha nem írja alá a munkaszerződés munkakört érintő módosítását, akkor azt az alperes az együttműködési kötelezettség olyan megsértésének fogja

tekinteni, ami miatt „megválnék egymástól”. A felperes nem járult hozzá a munkaszerződése módosításához.

[3] 2024. július 15-én 12:54-kor a felperes ügy érkezett meg a munkavégzési helyére saját személygépjárművével, hogy a lezárt sorompó előtt hangjelzést adott, azaz dudált. Miután a sorompó felnyitását követően bejutott, a portásfülkéhez gurult és az onnan kilépő tanú2 biztonsági vezetővel a dudálás miatt nagy gesztikulálások mellett szóváltás alakult ki közöttük. 16 órakor, amikor újra találkoztak, már normál hangnemben kommunikáltak egymással, majd 16:08-kor tanú2 e-mail üzenetben tájékoztatta törvényes képviselő és törvényes képviselő ügyvezetőket, valamint tanú4t a történetekről.

[4] Másnap, július 16-án kora délután szóban javasolta tanú4 a felperesnek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. A felperes az ajánlatra nem válaszolt azonnal, de 17:30 körül azzal hívta fel, hogy azt csak abban az esetben írja alá, ha az alperes megfizet neki 2 000 000 forintot, ellenkező esetben bírósághoz fordul. Erről tanú4 tájékoztatta törvényes képviselőt, akivel abban maradtak, hogy a közös megegyezés nem fog létrejönni.

[5] Az alperes 2024. július 17-től szabadságot adott ki a felperesnek, majd a munkáltatói jogkört gyakorló törvényes képviselő ügyvezető július 22-én azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát.

[6] Az azonnali hatályú felmondásban a munkáltató a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés b) pontjára utalással az indokolásban az alábbiakat rögzítette: „2024. július 15-én Ön úgy érkezett meg a munkavégzésre kijelölt helyre (...), hogy a telephely lezárt sorompója előtt hosszú időn keresztül elkezdte nyomni a gépjárműve dudáját. Tekintettel arra, hogy ez nem az első alkalommal fordult elő, tanú2 biztonsági vezető megpróbálta ismertetni Önnel a telephelyre történő be- és kilépés rendjét. Ezt követően Ön sértő és agresszív módon kiabálni kezdett tanú2-nal a többi munkavállaló előtt. 2024.07.16-án 13:00-14:00 között tanú4 felettese, a Alperes területén működő szennyvíztelepen személyesen javasolta önnek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. 2024. július 16-án 17:34-kor Ön telefonon felhívta közvetlen felettesét, tanú4 munkavállalót azzal, hogy csak abban az esetben hajlandó aláírni a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodást, amennyiben társaságunk megfizet az ön részére 2 000 000 forintot. A telefonbeszélgetésnek fűtanúja volt Nagy László és (MUNKAVÁLLALÓ) is.” Kifejtette a továbbiakban, hogy a felperes által tanúsított magatartás a munkaviszony további fenntartását nem teszi lehetővé, mert a felperes által az alperes másik munkavállalójával szembeni, többek jelenlétében történt indokolatlanul agresszív és sértő megnyilvánulása a felperes által használt hangnemben megengedhetetlen, emellett azt, hogy a munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás aláírását a felmondásban részletezett feltétel bekövetkezésétől tette függővé, amelyek olyan körülmények, hogy egyértelműen bizalomvesztést okoztak.

[7] Az álláskeresői járadékra már nem jogosult felperes több meghirdetett állásajánlatra jelentkezett újabb munkaviszony létesítése érdekében, de ezek nem vezettek eredményre.

[8] A felperes keresetében a munkaviszonya megszüntetésének jogellenességét állítva az Mt. 82. § (2) bekezdésére hivatkozással 5 424 000 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, hivatkozva arra, hogy az azonnali hatályú felmondás indokai nem valósak, nem okszerűek, azok nem alapozhatják meg a bizalomvesztést sem. Utalt arra is, hogy az alperes visszaélésszerűen gyakorolta az azonnali hatályú felmondás jogát.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte hivatkozással arra, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerű, a jogviszony fenntartásához szükséges minden bizalmat alappal veszítette el. Nem vitatta, hogy az azonnali hatályú felmondás tartalmát tekintve az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjának hatálya alá tartozó magatartásokat rótt a felperes terhére.

[10] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében kötelezte az alperest, hogy a 2024. július 22-én kelt azonnali hatályú felmondás jogellenességére tekintettel fizessen meg a felperesnek 15 napon belül elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 5 424 000 forint tőkét és annak 2025. január 3-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 619 750 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal részére 325 440 forint meg nem fizetett eljárási illetéket.

[11] Az indokolásban hivatkozott az Mt. 64. § (1) bekezdés c) pontjára, az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, majd részletesen kifejtette, hogy a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az azonnali hatályú felmondásban kizárólag a nem munkaviszonyból eredő kötelezettségszegés esetén irányadó Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontjára utalt az alperes, hiszen a jognyilatkozatot tartalma szerint kell elbírálni (Kúria Mfv.X.10.256/2019/7.), az intézkedés minősítése pedig nem köti a bíróságot. A jogszerűség vizsgálata arra terjed ki, hogy a döntésben felhozott magatartás megfelel-e külön-külön és együttesen a törvényben rögzített három feltételnek (lényeges kötelezettségszegés, szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartás, jelentős mértékű kötelezettségszegés). A munkáltatónak az indokolásban kell megjelölnie azokat a konkrét tényeket, körülményeket, amelyekre az intézkedését alapította (MK 95. számú állásfoglalás), az utóbb nem bővíthető, és nincs lehetőség annak kiegészítésére (Kúria Mfv.I.10.194/2015/7.).

[12] A perbeli azonnali hatályú felmondás indokolása sem konkrétan, sem összefoglalóan nem utalt a 2024. július 15. előtt tanúsított felperesi magatartásra vagy történt eseményre, így az ellenkérelemben az ezen időpont előtti felperesi magatartásokra és körülményekre történt hivatkozásokat figyelmen kívül hagyta.

[13] Az elsőfokú bíróság szerint a felperes helyesen utalt arra, hogy a munkaviszony fennállása alatt irányadó be- és kilépési szabályzat nem határozta meg a bejutás gyakorlati rendjét és nem tiltotta a dudálást, sőt, a sorompó mielőbbi felnyitása érdekében nemcsak ő, hanem más kollégája is élt a jelzési lehetőséggel. Az azonnali hatályú felmondás ezen indoka így valós volt – azzal együtt, hogy az nem első alkalommal történt –, azonban ez eddig különösebb problémát nem jelentett az alperesnek, ezekről feljegyzés sem készült.

[14] A felperesnek tanú2 biztonsági vezetővel kialakult vitájával kapcsolatban kifejtette, hogy az valószínűtlen, hogy tanú2 a telephelyre történő be- és kilépés rendjét próbálta volna ismertetni a felperessel, hiszen a hivatkozott okiratban nincs a sorompó felnyitására vagy a dudálási tilalomra vonatkozó szabály. Azt azonban elfogadta, hogy mivel korábban is jelezte már tanú2 a felepres felé a hosszú dudálás problémáját eredménytelenül, ekkor már nem türelmesen, úriember stílusban közölte vele a mondandóját. Ezt igazolják a csatolt kamerafelvételen látható fej- és kézmozdulatai is, amire nem találta ok nélkülinek a felperes felháborodását, ami viszont első alkalommal fordult elő.

[15] Kifejtette ez alapján az Mt. 52. § (1) bekezdés d) és e) pontjára hivatkozással, hogy a kellő tiszteletet meg nem adó felettesi jelzés, az indulatos, emelt hangon történő számonkérés munkavállalói kötelezettségszegésnek minősül a munkavállalóknak a munkatársakkal és feletteseivel szemben elvárható kölcsönös tisztelet és együttműködés követelménye miatt,

mely azonban nemcsak a felperesre, de tanú2ra is irányadó. A felperes magatartását illetően arra a következtetésre jutott, hogy a kötelezettségszegés súlya, mértéke nem áll összhangban az alkalmazott jogkövetkezménnyel, hiszen az azonnali hatályú felmondás gyakorlására csak olyan kivételes esetekben kerülhet sor, amelyeknél nem várható el a jogosulttól, hogy a felmondási időre nézve még fenntartsa a munkaviszonyát a másik féllel. Így a perbeli esetben aránytalanság állapítható meg.

[16] Az elsőfokú bíróság a 2024. július 16-i eseményekkel kapcsolatban sem állapította meg a felperesi kötelezettségszegést, hivatkozva többek között arra, hogy a közös megegyezés során a felek bármely kérdésről rendelkezhetnek, különféle ajánlatokat tehetnek, a megállapodás létrejöttéhez különböző feltételeket is támaszthatnak, amelyek nem fenyegetésnek, hanem szabadon visszautasítható szerződési ajánlatnak minősülnek. Az azonnali hatályú felmondásban viszont jogtalan fenyegetésre való utalás nem szerepel, márpedig amennyiben bármivel jogtalanul fenyegetett volna a felperes, akkor azt az alperes legalább utalás szintjén megemlíttette volna, hogy az intézkedése jogszerűségét alátámassza.

[17] Kifejtette továbbá, hogy a bizalomvesztésre is alaptalanul hivatkozott az alperes, hiszen a bizalomvesztés mindig „csak” egy következmény, egy tényeken alapuló értékítélet, melynek alapja munkavállalói kötelezettségszegés lehet. Ebből következően minősített kötelezettségszegés hiányában önmagában bizalomvesztésre hivatkozással a munkáltató nem szüntetheti meg jogszerűen azonnali hatályú felmondással a munkaviszonyt.

[18] Miután az azonnali hatályú felmondás jogellenes volt, így okafogyottá vált a joggal való visszaélésre történő felperesi hivatkozás.

[19] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a perben bizonyított módon maradéktalanul eleget tett a tőle elvárt kárenyhítési kötelezettségnek és miután ezeket az alperes érdemben bírói felhívásra határidőben nem vitatta, így ebben a körben további okiratok beszerzésére, tanúk meghallgatására tett indítványt mellőzte, és a keresettel egyezően marasztalta az alperest.

[20] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a)-d) pontjai szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását és ennek keretében elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a kártérítés összegének leszállítását a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján 2 havi távolléti díj, azaz 904 000 forint összegére.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság súlyosan jogszabálysértő módon adott helyt a kereseti kérelemnek, a bizonyítékok nyilvánvalóan helytelen, okszerűtlen mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy teljeskörűen helyt adott a felperes megalapozatlan és bizonyítatlan kereseti kérelmének, és jogszabálysértő módon mellőzte törvényes képviselő2 törvényes képviselő meghallgatását.

[22] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmének az indokaként kifejtette, hogy az sérti a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket. Az érdemi ellenkérelmében kifejezetten indítványozta az alperesi törvényes képviselők, törvényes képviselő1 és törvényes képviselő2 személyes meghallgatását, azonban erre nem került sor, de az elsőfokú bíróság a mellőzésnek nem adta indokát az ítéletében.

[23] A másodlagos – a kereset elutasítását kérő – fellebbezési kérelméhez kapcsolódóan kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem az azonnali hatályú felmondásban írt indok, hanem az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségszegés feltételeit vizsgálta a bizonyítási eljárásban, ami teljes egészében megalapozatlan döntéshez vezetett.

[24] Azt állította, hogy az azonnali hatályú felmondás valós indoka az volt, hogy a felperes megfenyegette tanú4t és rajta keresztül az alperesi társaságot, hogy csak 2 000 000 forint megfizetése ellenében hajlandó aláírni a közös megegyezésre vonatkozó megállapodást, míg a „sorompós incidens” önmagában nem lehetett munkavállalói kötelezettségszegés. Hangsúlyozta tanú4 tanú vallomását azzal kapcsolatban, hogy a felperes pontosan milyen fenyegető nyilatkozatot tett, amely magatartás nem összeegyeztethető a munkaviszonyhoz szükséges együttműködési kötelezettséggel és a kölcsönös bizalom követelményével. A felperes a munkaviszony teljes fennállása alatt összeférhetetlen magatartást tanúsított, amely magatartás olyan súlyú bizalomvesztést eredményezett, ami az Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontja alapján tette lehetetlenné a munkaviszony fenntartását. A felperes anyagi jellegű követeléssel való fenyegetése volt az a momentum, amely alapján objektíve elveszítette a bizalmát benne az alperes, így részben iratellenes az az ítéleti megállapítás, mely szerint tanú4 tanúvallomásából egyértelműen kiderül: azért szüntették meg a felperes munkaviszonyát, mert nem írta alá a munkaszerződés módosítását. tanú2 tanúvallomása szintén alátámasztotta azt a tényt, hogy a felperes a munkaviszony teljes fennállása alatt összeférhetetlen magatartást tanúsított, hiszen mindenki megértette a sorompóhoz közeledés módszerét, és hogy a feletteseknek írt e-mail oka a felperesnek a sorompós esemény utáni agresszív magatartása volt.

[25] A bizalomvesztés megítélésével kapcsolatban hivatkozott a Kúriának a BH2020. 309. számon és a BH2021. 267. számon közzétett döntéseire.

[26] A harmadlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban – az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés mérséklésére irányulóan – kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért ítélte meg a felperes javára a kereseti kérelemmel egyezően kártérítésként 12 havi távolléti díjjal megegyező összeget, különösen úgy, hogy a felperes kevesebb mint 6 hónapig dolgozott az alperesnél és nem igazolta, hogy észszerű és valós erőfeszítéseket tett a kárenyhítés érdekében. Elmulasztotta az elsőfokú bíróság vizsgálni a felperes élethelyzetét, munkaerőpiaci esélyeit, de a felperes által tanúsított, az együttműködés alapvető követelményeit semmibe vevő, összeférhetetlen magatartás sem alapozza meg a törvényi maximum megítélését.

[27] Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság hallgassa meg törvényes képviselő alperesi törvényes képviselőt tanúként.

[28] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, a bizonyítékokat helytállóan értékelte és megfelelő jogkövetkeztetésre jutott.

[29] Indokolásában rámutatott arra, hogy az alperes a fellebbezésben a mérlegelt tényállást támadja, mellyel kapcsolatban a Debreceni Ítéltábla az Mf.I.50.063/2022/7. számú ítéletében a bizonyítékok szabad mérlegelésével összefüggésben kifejtettekre utalt.

[30] A fellebbezésben írtakkal ellentétben az elsőfokú bíróság a törvényes képviselőket meghallgatta, hozzájuk azonban az alperesi jogi képviselő kérdést nem intézett, így érdemben a per eldöntéséhez, a tényállás tisztázásához, valamint a jogvita kereteinek meghatározásához további ismeretekkel nem rendelkeztek, további meghallgatásuk nem volt indokolt.

[31] Az ítélet indokolásának egésze okszerű, nem iratellenes, hiánytalanul tartalmazza a vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket az elsőfokú bíróság irányadónak vett, ezek felülmérlegelése nem indokolt. A felülmérlegelés korlátozott lehetőségével kapcsolatban hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.143/2023/5. számú, a Kúria Gfv.30.250/2021/5. számú és a Szegedi Ítéltábla Pf.20.021/2022/4. számú határozataiban kifejtettekre.

[32] A munkaviszony jogellenesnek állított megszüntetése miatt indított munkaügyi jogvita kereteit mindenkor a keresettel támadott intézkedés indokolása szabja meg, így nem vehető figyelembe az az alperesi hivatkozás, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésre vonatkozó ajánlat során a felperes részéről fenyegetés hangzott volna el a munkáltató irányába. Az alperesnek a munkaviszonyt közös megegyezéssel történő megszüntetésére tett ajánlatára a felperes csak annak ellenértékét jelölte meg, ami egy szabadon visszautasítható ajánlatnak minősül.

[33] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a jognyilatkozatot mindig tartalma szerint kell elbírálni, és a bírói gyakorlat nem tekinti jogellenesnek, ha az azonnali hatályú felmondás tévesen az Mt. 78. § (1) bekezdés a) vagy b) pontjára vagy akár

mindkettőre, illetve kiemelten egyikre sem hivatkozik. Emiatt nincs jelentősége az azonnali hatályú felmondásban írt jogi hivatkozásnak, ami egyébként sem köti a bíróságot.

[34] Alaptalanul hivatkozott az alperes a 2024. július 15. napját megelőző felperesi magatartásra is, ugyanis erre vonatkozó utalást az azonnali hatályú felmondás nem tartalmazott. Helyesen állapította meg ugyanakkor azt az elsőfokú bíróság, hogy a munkavállalók részéről mindenkitől elvárt a kölcsönös tisztelet és együttműködés, márpedig tanú² sem ezen elvárásnak megfelelően járt el ezen a napon a felperessel szemben. Helyesen állapította meg emiatt az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperesi kötelezettség-szegés súlya, mértéke nem áll összhangban az alkalmazott jogkövetkezményekkel.

[35] A kártérítés összegének leszállítását illetően kifejtette, hogy ebben a körben az alperes az Mt. 82. § (2) bekezdésének teljes félreértelmezése következtében jutott. Az elmaradt jövedelem meghatározásakor elsőként meg kell határozni a munkavállaló munkaviszonyából elért jövedelmét, ebből levonásba kell helyezni a ténylegesen elért, illetve a kárenyhítési kötelezettség megfelelő teljesítése esetén elérhető jövedelem összegét és a különbség minősül elmaradt jövedelemnek, ami nem haladhatja meg a törvényes limit összegét. A fentiekből következően nem kellett vizsgálni a felperes élethelyzetét, munkaerőpiaci esélyeit, iskolai végzettségét és a szakma keresettségét, azzal együtt, hogy az alperes több esetben kijelentette, hogy nem vitatja a kereseti kérelmet az összecszerűség vonatkozásában.

[36] Az ítéltábla a fellebbezést alaptalannak találta, aminek elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdése], olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései].

[37] Az ítéltábla elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmet vizsgálta, melyet az alábbi indok miatt tartott megalapozatlannak.

[38] A Pp. 381. §-ában foglaltak szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű.

[39] A fellebbezésben előadottakkal szemben azonban az ítéltábla megállapította, hogy az alperes valóban kérte törvényes képviselő¹nek és törvényes képviselő²nek a meghallgatását, akiket az elsőfokú bíróság a 2025. június 16. napjára halasztott tárgyalásra meg is idézett, és őket meg is nyilatkoztatta. A törvényes képviselőkhöz a felperes hivatkozásával egyezően az alperes jogi képviselője további kérdéseket nem indítványozott sem ekkor, sem a tárgyalás későbbi szakaszában a tanúbizonyítás során – amikor az elsőfokú bíróság a jelenlétükben meghallgatta tanú⁴t, tanú²t, tanú¹t és tanú³t –, és a továbbiakban már nem is indítványozta a megidézésüket.

[40] A fentiek alapján valótlannul állította az alperes, hogy a törvényes képviselők meghallgatására nem került sor és mivel az elsőfokú bíróság meghallgatta őket, az ítélet indokolásában nem is kellett számot adni arról, hogy miért nem. Az ítélet tehát nem hiányos és semmilyen alkotmányos joga nem sérült az alperesnek. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a törvényes képviselőket soha nem tanúként hallgatja meg a bíróság, ezt a Pp. 288. §-a egyértelműen kimondja, de a Pp. 230. § (1) bekezdése alapján erre is csak akkor kerül sor, ha ez a jogvita kereteinek meghatározásához, a per eldöntéséhez, illetve a tényállás megállapításához szükséges.

[41] Az ítélet hatályon kívül helyezését egyebekben az sem alapozta volna meg, ha ezt a meghallgatást elmulasztotta volna az elsőfokú bíróság, hiszen emiatt az elsőfokú eljárás megismétlése semmiképpen nem lett volna indokolt, ez az eljárási cselekmény a másodfokú eljárásban pótolható. Figyelemmel azonban arra, hogy a fellebbezésben indítványozott törvényes képviselő további meghallgatását az ítéltábla nem tartotta indokoltnak, ezért megidézését mellőzte.

[42] Az alperes a másodlagos fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és az abból levont jogi következtetéseket, kérve a bizonyítás eredményének felülmérlegelését. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének a)-d) pontjában jelölve meg.

[43] E törvényhely szerint a másodfokú bíróság felülbíráhatja az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelőségét. Az anyagi jogi felülbírálat során a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti; a fél által az első- vagy másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására bizonyítást folytathat le, és annak alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti; a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, a megállapított tényeket másként minősítheti; és jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

[44] A Pp. Nagykomentár ehhez kapcsolódóan azonban a következőket mondja: „A bizonyítás eredményének mérlegelését illetően a Pp. csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálatát engedi meg, vagyis a bizonyítás eredményének mérlegelése csak akkor hagyható figyelmen kívül, ha az okszerűtlen, vagyis jogszabálysértő vagy ha a másodfokú bíróság is bizonyítást folytatott le. Szűk értelemben vett felülmérlegelésre, azaz a jogszabálysértés megállapítása nélkül a mérlegelés megváltoztatására nincs lehetőség. Ez tehát azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a bizonyítás okszerűtlennek minősítése után módosítja, kiegészíti vagy további bizonyítást folytathat le akár az első-, akár a másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására, és így módosítja, egészíti ki azt. Tehát a tényállás megváltoztatására a másodfokú bíróság nem jogosult anélkül, hogy a bizonyítás eredménye ne lenne okszerűtlen, illetve ne folytatna le további bizonyítást, azonban az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonhat le, a tényeket minősítheti másként.”

[45] Ha az adott tényállás megállapítása a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként a logika szabályai szerint lehetséges volt, és az nem volt kizárt, a másodfokú bíróság akkor sem bírálhatja felül az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, ha ő maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más ténybeli következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközik.

[46] Az elsőfokú bíróság azonban a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, a bizonyítékok egyenkénti és együttes mérlegelése alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból a logika szabályainak megfelelő következtetésre jutott, ami összhangban van az irányadó jogszabályi rendelkezésekkel és a kialakult bírói gyakorlattal is. Az ítéltábla ezért csupán a fellebbezés alapján mutat rá az alábbiakra:

[47] Az Mt. 78. § (1) bekezdése a munkaviszony azonnali hatályú felmondással való megszüntetésének alapjául a jogalkotó két tényállást szabályoz: az első szerint annak akkor van helye, ha valamelyik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi [Mt. 78. § (1) bekezdés a) pont]. Ez a tényállás kifejezetten a munkaviszonnyal kapcsolatos magatartásra vonatkozik, mely magatartásnak a három feltételt együttesen kell megvalósítania: a kötelezettségszegő magatartásnak lényeges kötelezettséget kell érintenie, azt szándékosan vagy súlyosan gondatlanul kell megszegnie, és végül a kötelezettségszegésnek jelentősnek kell lennie. A másik tényállás [Mt. 78. § (1) bekezdés b) pont] viszont olyan magatartás tanúsítására vonatkozik, amely lehetetlenné teszi a munkaviszony fenntartását. Az ezzel a tényállással kapcsolatosan kialakult bírói gyakorlat alapján azt lehet megállapítani, hogy ez a fordulat nem tételezi fel valamelyik fél felróható, munkaviszonyból származó kötelezettséget megszegő magatartását, hanem a magatartás a munkaviszonyon kívüli, azaz nem kötődik a munkaviszonyból származó kötelezettséghez.

[48] Ebből is következően az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az azonnali hatályú felmondás tartalma alapján úgy, hogy az helyesen az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségszegésen alapul, hiszen az alperes által a fellebbezésben is kidomborított magatartás, ami a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetéséhez kapcsolódik nem munkaviszonyon kívüli magatartás.

[49] Az alperes ezért a fellebbezésében is alaptalanul állította azt, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróság tévedett, hiszen a Kúria irányadó gyakorlatának megfelelően, az azonnali hatályú felmondást annak valós tartalma alapján bírálta el. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes nem vitatta, hogy „az azonnali hatályú felmondás indokolása tartalmilag az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja hatálya alá tartozó magatartásokat rótt a felperes terhére” (9. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal, 5. bekezdés).

[50] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy nem volt vizsgálható az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes a munkaviszony teljes hat hónapos fennállása alatt összeférhetetlen magatartást tanúsított, hiszen erre való utalást az azonnali hatályú felmondás nem tartalmazott, mint ahogy nem részletezte a munkáltatói jognyilatkozat az utóbb állított nyomásgyakorlást, azt, hogy a felperes fenyegetést alkalmazott volna a közös megegyezéssel történő munkaviszony megszüntetés alperesi

ajánlatát követően. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, az azonnali hatályú felmondás indokolása utóbb a perben nem bővíthető.

[51] Mindezekkel szemben az elsőfokú bíróság amikor rögzítette, hogy tanú⁴ tanúvallomása alapján a felperes munkaviszonyának a megszüntetésére azért került sor, mert az alperes által felajánlott munkakört nem fogadta el, az az állításával ellentétben nem iratellenes, hiszen az elsőfokú bíróság pontosan beidézte a vallomás jegyzőkönyvbe foglalt fellelhetőségének a helyét (15. sorszámú jegyzőkönyv, 5. oldal 1-3. bekezdés). Az elsőfokú bíróság egyebekben ezt a megállapítást az ítéletében akkor tette (a teljesség kedvéért), amikor rámutatott arra, hogy a jogellenes azonnali hatályú felmondás miatt már okafogyottá vált a joggal való visszaélésre történő hivatkozás és a munkaviszony megszüntetésének a tanú vallomása szerint ez volt a valós indoka.

[52] Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek a bizalomvesztés körében a Kúria gyakorlatára való hivatkozását sem, hiszen mindkét döntésben a perbelitől jelentősen eltérő tényállás valósult meg azzal együtt, hogy mindkét ügyben a Kúria kimondta azt is, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolása szerinti minősítés nem köti a bíróságot.

[53] Az alperes harmadlagos fellebbezésével, a megítélt kártérítés mérséklésével kapcsolatban az ítéltábla elsődlegesen az Mt. 82. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozik, amely alapján a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén a munkáltató a teljes kárt köteles megfizetni azzal, hogy az nem lehet több, mint 12 havi távolléti díj összege. A jogellenes munkajogviszony-megszüntetés körében az elmaradt jövedelem a leggyakoribb tételes kárfajta, amely összességében nem haladhatja meg a munkavállaló 12 havi távolléti díjának összegét, akkor sem, ha a munkavállaló elmaradt jövedelme ténylegesen ennél több. A 12 havi távolléti díj tehát egy felső limit, de a régi Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 100. § (4) bekezdésében foglaltakkal ellentétben már nincs alsó határ és nincs a bíróságnak mérlegelési lehetősége sem.

[54] Figyelemmel tehát arra, hogy a munkaviszony megszüntetését követően a felperesnek – minden törekvése ellenére – nem sikerült új munkaviszonyt létesítenie, a felső határ eléréséig a munkáltató helytállási kötelezettsége fennáll, azaz nincs jelentősége annak, hogy mennyi ideig dolgozott az alperesnél a felperes, hogy az alatt milyen magatartást tanúsított.

[55] Az alperes alaptalanul hivatkozott ebben a körben a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:528. § (3) bekezdésében foglaltakra is, hiszen ez a szabály nem irányadó a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén, ugyanis nem keresetvesztés, hanem speciálisan elmaradt jövedelem illeti meg a felperest, amit nem átlagjövedelemmel, hanem távolléti díjjal kell számítani.

[56] Rámutat ugyanakkor az ítéltábla arra, hogy a felperes a fellebbezési ellenkérelmében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az alperes a kárenyhítési kötelezettség körében 16. sorszám alatt csatolt felperesi bizonyítékokra a 17. sorszám alatt kiadott bírói felhívásra, határidőben érdemi nyilatkozatot nem tett, ami azt jelenti, hogy a felperesi állításokat az elsőfokú eljárásban nem vitatta, így azokat a másodfokú eljárásban sem vonhatja kétségbe.

[57] Az elsőfokú bíróság a leírtakból következően megalapozott jogi következtetésre jutott a helyesen megállapított tényállásból, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet – annak helyes indokai alapján – a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[58] A fellebbezés nem vezetett eredményre, amiért az ítéltábla a pervesztes alperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes felperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg a felperes által felszámított összegben.

[59] A perben a feleket a költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. §-a (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg. A fellebbezett érték 5 424 000 forint volt, ezért a feljegyzett fellebbezési illeték összege 433 920 forint az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint, melynek megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes köteles.

[60] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ban megállapított Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Az alperesnek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlára kell megfizetnie az eljárási illetékek összegét.

[61] A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés e) pontja alapján az illeték megfizetése során a közleményben köteles feltüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát. Ha az alperes az illetékfizetési kötelezettségének a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni [IM rendelet 3. § (3) bekezdés].

Debrecen, 2026. május 5.

Dr. Bakó Pál sk. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina sk. előadó bíró,

Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. bíró